

Peter Cuijpers

Het scheermes

'(...) dan moeten zij een scheermes over hun hele lichaam laten gaan'.

Numeri 8:7

Bij de inwijdingsceremonie van de Leviëten moesten zij een scheermes nemen en dit over hun hele lichaam laten gaan. Die opdracht van God komt bij ons misschien een beetje vreemd over. Waarom moest een Leviët zich nu helemaal kaal scheren – wat steekt hier achter? Als God bepaalde voorschriften geeft, is het goed dat we ons afvragen waarom Hij dit doet, wat de bedoeling ervan is. Nu kunnen we zeggen: dit hoort thuis in het Oude Testament. Dit zijn voorschriften die God heeft gegeven aan het verbondsvolk Israël. Maar wij maken deel uit van de gemeente en richten ons vooral naar de geboden en voorschriften die in het Nieuwe Testament staan opgetekend. Als we zo redeneren, gaan we wel heel kort door de bocht en ontgaat het ons dat 'alles' wat tevoren geschreven is, tot onze lering is geschreven (Rom. 15:4).

Het is dan ook goed dat we ons afvragen: Wat is de les die God ons met het 'scheermes' wil leren? Het waren de *Leviëten*, die het scheermes over hun hele lichaam moesten laten gaan. De Leviëten waren door God afgezonderd voor Zijn dienst. Ze zijn een beeld van de gelovigen in hun dienst voor God en voor elkaar, zoals de priesters een beeld van onszelf als christenen vormen, die tot de troon van God naderen in aanbidding of in voorbede voor anderen. De Leviëten waren verkoren om de heilige dingen van de tabernakel te dragen, en daarin te dienen. Voor de gemeente wil dat zeggen dat ieder lid, elke gelovige, verantwoordelijk is zijn bijdrage aan het gemeente-zijn te leveren. De Leviëten hadden o.a. de taak om de tabernakel, en alles wat daarmee in verbinding stond, door de woestijn te vervoeren. Alles wat God ons in de gemeente heeft geschonken: daarvan heeft Hij

ons ook de verantwoordelijkheid gegeven het door de woestijn te dragen en ongeschonden aan het einde te brengen. Elk kind van God is een Leviet, maar de vraag is of wij die dienst ook werkelijk uitoefenen. Elke Leviet heeft zijn eigen taak. God heeft ons allemaal een genadegave gegeven, maar gebruiken we die ook? Dit is anders bij de priesters. Alle zonen van Aäron waren priesters, daarin was geen onderscheid. Zo komen wij als gelovigen ook samen. Alle broeders en zusters verrichten priesterdienst. In het naderen tot God verdwijnt elk onderscheid. Bij de 'Levieten' is er echter wel onderscheid, door God Zelf aangebracht (1 Kor. 12:5). Ieder heeft een eigen taak, anders dan die van de ander.

Bij de inwijdingsceremonie werd het reinigingswater door een ander op hen gesprenkeld, maar het scheermes moesten ze zélf over hun hele lichaam laten gaan. Het haar spreekt van wat er uit de natuurlijke mens voortkomt. Al het haar, alles wat uit ons vlees naar buiten komt, moet weggeschoren worden. Als ik van de Heer een genadegave heb ontvangen tot opbouw van de gemeente, kan mij dit hoogmoedig maken. Vooral als ik hoor dat anderen de loftrumpet over mij steken! Als ik merk, of anderen mij opmerkzaam erop maken, dat het haar op een bepaalde plek begint te groeien, moet ik het scheermes tevoorschijn halen. Ik moet het oordeel op *mijzelf* gaan toepassen. Wat te veroordelen is, moet weggeschoren worden. In nieuwtestamentische taal: 'Ik dood mijn leden die op de aarde zijn (...), om welke dingen de toorn van God komt' (Kol. 3:5).

De Levieten moesten het scheermes op *zichzelf* toepassen en niet op de ander. We hebben anderen al vaak met ons scheermes verwond doordat wij *meenden* hen te moeten gaan scheren. J.N. Darby heeft hierover eens gezegd: '*Behandel uzelf met een scherp* scheermes, maar wees mild in het beoordelen van de fouten van anderen'.